

СЦЕНА ЗА АЦУ ПОПОВИЋА

У среду 8. септембра у реновираној Установи културе „Вук Караџић“ представом „ПР или потпуно расуло“ биће отворена Велика сцена која ће понети име Александра Поповића, драмског писца чији су комади прославили многе београдске сцене

Пише **ДРАГОСЛАВА БАРЗУТ**
Фотографије **МИЛАН ТИМОТИЋ**

Почетак овог двехиљаде и десетог септембра у Београду, осим што ће остати упамћен по томе што су рокови за рад на новом, обријаном лицу Булевара Краља Александра испоштовани до у секунд, остаће упамћен и по отварању нове сцене у Установи културе „Вук Караџић“, која ће носити име Александра Поповића, једног од највећих драмских писаца са ових простора.

ОТВАРАЊЕ ВЕЛИКЕ СЦЕНЕ Једна од ретких установа културе која нија на државном буџету почетак нове сезоне 11. септембра, обележиће отварањем сцене „Александра Поповића“ и представом „ПР или потпуно расуло“ по драмском тексту Небојше Ромчевића у режији Егона Савина. Биће откривена и фигура Аце Поповића, у рељефу, ауторско дело Габријела Глида, која ће красити зид фоајеа велике позоришне сале. Овим чином Установа културе „Вук Караџић“ има намеру не само да подсети на величину и значај Александра Аце Поповића већ и да обележи своју позоришну сцену као место које има потенцијала и снаге да остане верно његовим уметничким и животним принципима.

Иако је Атеље 212 имао сва ауторска права да једну од својих сцена назове по Аци Поповићу, имајући у виду да је први домаћи комад изведен на сцени Атељеа почетком шездесетих био управо Поповићев Крмећи кас, а одмах потом и Развојни пут Боре Шнајдера, ипак Ацине даске нису постављене у Светогорској већ у Булевару Краља Александра

у недавно реновираној Установи културе „Вук Караџић“. Име Аце Поповића последње две деценије 20. века везује се управо за ову Установу. Његова драма „Тамна је ноћ“ почетком деведесетих изведена је више од три стотине пута, она је уз Басарин „Оксиморон“ (режија Дејан Мијач) прославила у то време тек формирану Малу сцену, познату као Култ театар.

Поред тога, последњих година живота Александар Поповић и приватно је овде проводио много времена, како каже Сања Ђурђевић, директорка УК „Вук Караџић“.

ЕКСКЛУЗИВНО ПОЗОРИШТЕ

На Установи културе „Вук Караџић“ 2008. године извршено је велико реновирање, објашњава Сања Ђурђевић. „Прво Велике сцене са 400 места, а потом Мале сцене Култ са 180, а недавно смо оспособили и мултимедијалну салу (некадашњи биоскоп Вук) у којој ће се одржавати трибине, пројекције и промоције. У плану нам је и сређивање балетске сале на трећем спрату (на површини од око 250 квадратних метара), док ћемо на кровној тераси направити летњи биоскоп, односно сцену на отвореном.“ Директорка УК „Вук Караџић“ напомиње да уз свесрану помоћ општине Звездара (која је и оснивач УК „Вук Караџић“) желе да на познатој адреси направе ексклузивно позоришно место у Београду, на чијем сурепертоару пробрани и популарни наслови попут представа „Мастер клас Марије Калас“, „Арсеник и старе чипке“, „Хипертензија“, „Последња шанса“, „Алика“, „Тртмртживотилисмрт“... „Пошто немамо новца за сопствену продукцију, а желимо квалитетне и уметнички вредне наслове, одредили смо се за два модела: широке копродукције, као што је, на пример, нова представа Сабља димискија (у сарадњи са продуцентском кућом Еце то еце, културним центрима Панчево и Лазаревац), или преузимање проверених представа из других позоришта које из разноразних разлога нису више на њиховом репертоару. Такав је случај са „Свињским оцем“, који смо „преселили“ из Крушевца.“

Strana / Page: 48

Rejting / Reach: 0

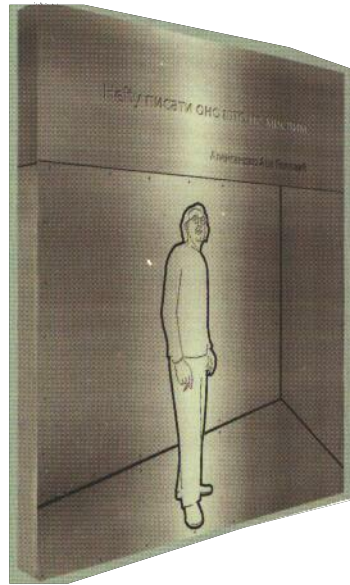
Država / Country: SERBIA

Površina članka / Size: 623 cm2

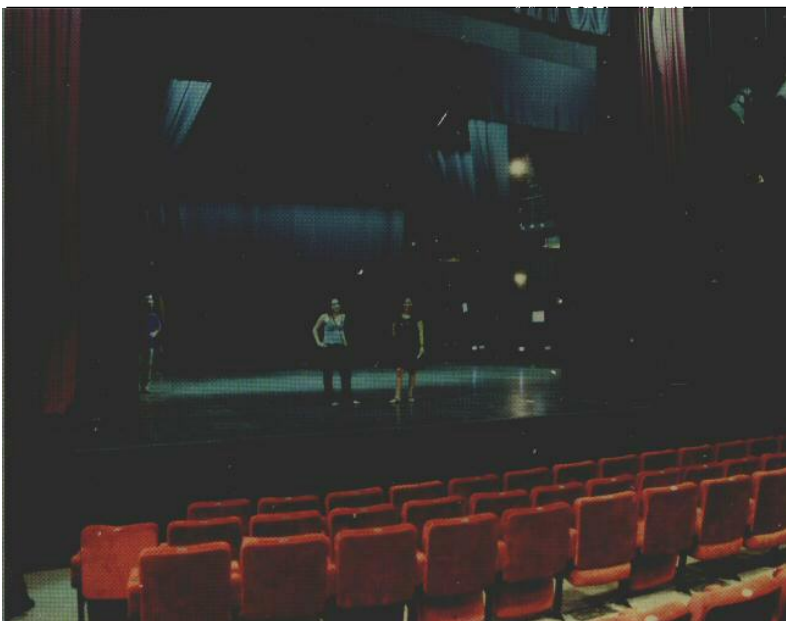
2 / 2

РАЗВОЈНИ ПУТ АЦЕ ПОПОВИЋА

Александар Поповић рођен је 20. новембра 1929. године у Убу. По завршетку гимназије иако је био одличан математичар, предаје се писању поезије и постаје кандидат за члана Удружења књижевника. Крајем 40-их година 20. века одлази у затвор, односно проводи пет година на Голом Отоку. После робије бавио се разним пословима, углавном занатима да би се 1959. године одазвао позиву Душка Радовића из Радио Београда и тада написао своју прву радио-драму, за децу. Од тада па све до смрти 1996. године за децу је написао Принц жабац, Месингани коњ, Шкрти берберин, Парадни трчуљак итд. Његове драме за децу најавиле су могућност стварања новог позоришног облика код нас - луткарства. Свој опус касније је проширио на драме (сатире и комедије) и телевизијске серије. За драмска дела освојио је многобројне награде, а позоришне представе рађене по његовим текстовима постале су заштитни знак многих позоришта. Написао је преко 50 позоришних комада. Најпознатије су Љубинко и Десанка, Чарапа од сто петљи, Развојни пут Боре Шнајдера, Смртоносна мотористика, Мрешћење шарана, Бела кафа, Тамна је ноћ, Баш бунар.

Последњих година живота Александар Поповић и приватно је у УК „Вук Караџић“ проводио много времена

Недавно реновирана Установа Културе „Вук Караџић“ (зграда и Велика сцена)

Желимо да УК „Вук Караџић“ буде место које има потенцијала и снаге да остане верно уметничким и животним принципима Александра Поповића: директорка УК „Вук Караџић“ Сања Ђурђевић

